

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 433/09-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. decembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť V. K., Ukrajinská republika, t. č. vo výkone väzby, zastúpeného advokátkou JUDr. K. D., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2, 3 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 Listiny základných práv a slobôd a namietaného porušenia čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky postupom bližšie neoznačeného okresného riaditeľstva Policajného zboru, postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 37/2009 a jeho uznesením zo 17. júla 2009 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tpo 32/2009 a jeho uznesením z 24. júla 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 1. októbra 2009 doručené podanie V. K., Ukrajinská republika, t. č. vo výkone (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. K. D., K., označené ako „*Sťažnosť*“.

Z obsahu označeného podania možno vyvodit', že ide o sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, 3 a 5 ústavy a čl. 5 Listiny základných práv a slobôd [ďalej len „listina“ (z ďalšieho textu sťažnosti možno vyvodit', že v skutočnosti mal sťažovateľ na mysli čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pozn.)] a porušenie čl. 49 ústavy postupom bližšie neoznačeného okresného riaditeľstva Policajného zboru (ďalej len „okresné riaditeľstvo“), postupom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 37/2009 a jeho uznesením zo 17. júla 2009 a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tpo 32/2009, ako aj jeho uznesením z 24. júla 2009.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol 15. júla 2009 zaistený a 16. júla 2009 o 2.10 h zadržaný, pričom mu toho istého dňa bolo vznesené aj obvinenie za prečin porušovania predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru podľa § 279 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona. Následne bol sťažovateľ uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 37/2009 zo 17. júla 2009 vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku so začiatkom plynutia lehoty väzby od 15. júla 2009 o 20.40 h.

K väzobnému dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (tzv. úteková väzba, pozn.) okresný súd v odôvodnení označeného uznesenia okrem iného uviedol, že *„... obvinený je štátny príslušník Ukrajiny, ktorý nemá na území Slovenskej republiky trvalý ani prechodný pobyt a preto je tu dôvodná obava, že by mohol ujsť na Ukrajinu a vyhýbať sa tak trestnému stíhaniu v Slovenskej republike“*. K väzobnému dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku okresný súd uviedol, že *„V zmysle úradného záznamu z vyťaženia obvineného zo dňa 16. 7. 2009 tento uviedol, že prepravu kamióna vykonal na návrh svojho známeho za 80,- €, pričom obvinený vo svojom výsluchu uviedol, že sa živý práve touto činnosťou – šoférovaním kamiónov podľa toho, kto ho najme. Na základe toho súd mal obavu, že by obvinený v prípade prepustenia z väzby mohol naďalej pokračovať vo vykonávaní tejto činnosti, ktorou by mohol páchať trestnú činnosť.“*. Z odôvodnenia označeného uznesenia zároveň vyplýva, že okresný súd pri svojom rozhodovaní o vzatí sťažovateľa do väzby prihliadol na obsah vyšetrovacieho spisu, a to najmä na úradný

záznam z vyťaženia obvineného, zápisnicu o výpovedi svedka V. K., zápisnicu o ohliadke miesta činu a ďalšie listinné dôkazy.

Proti označenému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť a zároveň ponúkol písomný sľub podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku na nahradenie väzby. Sťažnosť odôvodnil tým, že si ho najali ako šoféra, aby odviezol auto do Košíc a späť, pričom nemal žiadnu vedomosť o tom, že auto je naplnené nelegálnymi cigaretami. Poukázal na to, že tvrdenie okresného súdu, že práca šoféra je spôsobom, ako si niekto môže nelegálne zadovážovať príjmy na svoje živobytie, nemá právnu oporu. Taktiež uviedol, že dôvodnosť tzv. útekovej väzby nie je možné založiť len na zistení, že je niekto občanom Ukrajiny. Sťažovateľ taktiež namietal nezákonnosť použitia úradného záznamu o vyťažení sťažovateľa zo 16. júla 2009 pri odôvodnení napadnutého uznesenia.

Krajský súd uznesením č. k. 8 Tpo 32/2009-19 z 24. júla 2009 sťažnosť sťažovateľa zamietol a zároveň neprijal jeho písomný sľub na nahradenie väzby sľubom.

Sťažovateľ v sťažnosti argumentuje najmä tým, že «dôvodiť dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) tým, že je niekto občan Ukrajiny nemá právny podklad, a rovnako dôvodiť dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. tým, že niekto pracuje a preto bude pokračovať v trestnej činnosti pokladá za niečo absurdné.

Ak bol obvinený vypočutý ku skutku predtým, než bolo začaté trestné stíhanie pre tento skutok, (vyťaženie obvineného v prípade sťažovateľa), po začatí trestného stíhania a po vznesení obvinenia pôvodnú výpoveď vzhľadom na okolnosti, za ktorých bola urobená, nemožno pred súdom použiť. Ide o dôkaz absolútne neúčinný. (R 42/1990).

... Skutočnosť, podľa ktorej dôvodil Okresný súd dôvody väzby, keď vychádzal ako sa v uznesení vyjadril „najmä z úradného záznamu z vyťaženia obvineného“ pred vznesením obvinenia na jeho osobu je v rozpore s ustanoveniami trestného poriadku. Je v rozpore so zákonom, keď sudca okresného súdu odôvodňuje väzbu dôkazom, ktorý je nepoužiteľný zároveň v celom tomto trestnom konaní. Prekvapujúca je tá skutočnosť, že Krajský súd sa touto záležitosťou nevysporiadal a nechal túto skutočnosť bez povšimnutia.

... Voči väzbe sa sťažovateľ odvolal a vo svojom odvolaní upozornil Krajský súd v Košiciach, že väzba je dôvodená pre trestné konanie neprípustným a nepoužiteľným dôkazom. Krajský súd sa s otázkou nezákonnosti nevysporiadal, zároveň tým vyčerpал všetky zákonné prostriedky a obracia sa na ústavný súd.».

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo V. K. Okresným súdom v Michalovciach vedenom pod Sp. zn. 0 Tp 37/2009 a Krajským súdom v Košiciach vedenom pod Sp. zn. 8 Tpo/32/2009 porušené bolo.

2. Zakazuje Okresnému súdu v Michalovciach a Krajskému súdu v Košiciach, aby porušoval práva sťažovateľa.

3. 5. Priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 2.000,- euro ako primeranú náhradu, ktoré je povinný porušiteľ vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia sťažovateľovi

4. 6. Porušiteľ je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia advokátke sťažovateľa JUDr. K. D. odmenu za úkony právnej služby podľa § 13 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z.) na jej účet vedený v I. v K. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak

tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. podľa čl. 17 ods. 2, 3 a 5 ústavy a čl. 5 listiny a porušenie čl. 49 ústavy postupom bližšie neoznačeného okresného riaditeľstva, postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 37/2009 a jeho uznesením zo 17. júla 2009 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tpo 32/2009 a jeho uznesením z 24. júla 2009.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2, 3 a 5 ústavy a čl. 5 listiny a k namietanému porušeniu čl. 49 ústavy postupom bližšie neoznačeného okresného riaditeľstva

V záhlaví sťažnosti sťažovateľ zastúpený kvalifikovanou právnu zástupkyňou označil za porušovateľa svojich základných práv a slobôd aj bližšie neoznačené okresné riaditeľstvo. V ďalšom texte sťažnosti však sťažovateľ už žiadne okresné riaditeľstvo nespomína. Rovnako sa sťažovateľ ani v petite sťažnosti nedomáha vyslovenia porušenia jeho základných práv a slobôd postupom či rozhodnutím okresného riaditeľstva, pričom neuplatňuje ani žiadny iný nárok voči akémukoľvek okresnému riaditeľstvu. Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť nie je vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa postupom okresného riaditeľstva žiadnym spôsobom odôvodnená.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde musí každý návrh na začatie konania pred ústavným súdom, a teda aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, okrem iného obsahovať odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu (pozri napr. IV. ÚS 359/08) má nedostatok odôvodnenia významné procesné dôsledky. Je totiž základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie preloženého sporu. Ak sťažnosť neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, tak nespĺňa ani podstatnú náležitosť predpísanú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Rovnaký záver o nesplnení zákonom predpísaných náležitostí možno vyvodiť aj z toho, ak sťažovateľ presne neoznačí orgán verejnej moci, proti ktorému sťažnosť smeruje [§ 50 ods. 1 písm. c) zákona o ústavnom súde].

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namieta porušenie svojich základných práv postupom okresného riaditeľstva, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

V súvislosti so zisteným nedostatkom zákonom predpísaných náležitostí v časti týkajúcej sa postupu okresného riaditeľstva, ako aj jeho presného označenia ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že sťažovateľ je zastúpený advokátkou. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov je advokát povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2, 3 a 5 ústavy a čl. 5 listiny a k namietanému porušeniu čl. 49 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 37/2009 a jeho uznesením zo 17. júla 2009

Pri predbežnom prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv postupom a uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 37/2009 zo 17. júla 2009, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity. Z čl. 127 ods. 1 ústavy totiž vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

V danom prípade bol sťažovateľ oprávnený podať proti označenému postupu a uzneseniu okresného súdu sťažnosť (čo aj využil), o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa vylučuje právomoc ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť v časti týkajúcej sa porušenia jeho základných práv namietaným postupom a uznesením okresného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2, 3 a 5 ústavy a čl. 5 listiny a k namietanému porušeniu čl. 49 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tpo 32/2009 a jeho uznesením z 24. júla 2009

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že kľúčová námietka sťažovateľa proti postupu a označenému uzneseniu krajského súdu spočíva v tom, že tento neodstránil pochybenie okresného súdu, ktorý pri odôvodnení uznesenia o vzatí sťažovateľa do väzby vychádzal „najmä z úradného záznamu z vyťaženia obvineného“ zo 16. júla 2009 spísaného ešte pred vznesením obvinenia. Na takýto dôkaz nebolo podľa názoru sťažovateľa možné prihliadať, keďže „taký dôkaz je absolútne neúčinný“ a „nepripustný v konaní pred súdom“, pričom krajský súd sa s touto skutočnosťou v sťažnosťou napadnutom uznesení vôbec nevysporiadal. Ďalšie námietky sťažovateľa sa týkajú „absurdnosti“ odôvodnenia väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku založeného na tom, „že je niekto občan Ukrajiny“ a že „niekto pracuje a preto bude pokračovať v trestnej činnosti“.

V odôvodnení uznesenia krajského súdu č. k. 8 Tpo 32/2009-19 z 24. júla 2009 sa okrem iného uvádza, že „Na podklade vykonaných dôkazov, na ktoré poukazuje aj sudca pre prípravné konanie vo svojom rozhodnutí dospel okresný súd k správne záveru, že v tomto štádiu trestného konania je možné vyvodiť záver o dôvodnom podozrení V. K. zo spáchania trestnej činnosti, za ktorú mu bolo vznesené obvinenie.

... Za skutočnosti opodstatňujúce dôvodnosť obavy, že v prípade pobytu na slobode by sa obvinený mohol skrývať alebo ujsť, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu ako aj to, že by obvinený pokračoval v páchaní trestnej činnosti a zakladajúce dôvod väzby podľa citovaných ustanovení zákona, sudca pre prípravné konanie správne považoval zistenie, že obvinený je cudzím štátnym príslušníkom a je tu dôvodná obava, že by mohol ujsť na Ukrajinu a s poukazom na spôsob obživy obvineného a charakter trestnej činnosti, pre ktorú mu bolo vznesené obvinenie, že by mohol naďalej pokračovať v šoférovaní kamiónov s nelegálnym tovarom podľa toho, kto si ho najme.“.

Vzhľadom na námietky sťažovateľa, ako aj obsah priloženej dokumentácie si ústavný súd vyžiadal od krajského súdu vyjadrenie k sťažnosti. K sťažnosti sa vyjadril predseda krajského súdu v prípise sp. zn. 1 SprV/953/09 z 30. októbra 2009, v ktorom okrem iného uviedol, že z napadnutých uznesení okresného súdu a krajského súdu je zrejmé, že dôvodné podozrenie zo spáchania prečinu porušovania predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru podľa § 279 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona sťažovateľom je založené nielen na „zázname z vyťažovania sťažovateľa“, ale opiera sa „najmä o zápisnicu o obhliadke miesta činu a ďalšie listinné dôkazy“. V ďalšej časti vyjadrenia predseda krajského súdu vyjadruje súhlas s názorom sťažovateľa, že „je chybou, keď súd v rozhodnutí v súvislosti s odôvodnením vznesenia obvinenia poukazuje aj na úradný záznam spísaný z výsluchu sťažovateľa, ktorý nie je dôkazom“. Vo vzťahu k dôvodom útekovej väzby predseda krajského súdu súd pripustil, že „do úvahy treba vziať viaceré významné faktory, akými sú napr. charakter stíhanej osoby, jej morálka, doterajší spôsob života, osobné, sociálne a majetkové pomery, rodinné vzťahy, zamestnanie a všetky druhy väzieb s krajinou, v ktorej je osoba stíhaná a pod“, ale zároveň poukázal na to, že «V začiatočnom štádiu trestného stíhania cudzinca súd usudzoval na nebezpečie úteku trestne stíhanej osoby a tým aj na dôvod útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. najmä zo závažnosti trestného činu zo spáchania, ktorého je sťažovateľ dôvodne podozrivý v spojení s jeho možnosťou opustiť práve z uvedeného dôvodu územie Slovenskej republiky a vrátiť sa do miesta trvalého pobytu v cudzine a tak sa vyhýbať trestnému stíhaniu.

Uvedený postup korešponduje aj s rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorých vyplýva, že na pozbavenie osobnej slobody podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru, stačí na začiatku dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, ale krátko na to musia existovať aj ďalšie „vážne a dostatočné dôvody“ alebo iný dôvod daný vnútroštátnym právom. Uvedené rozhodnutie krajského súdu túto požiadavku splňa.».

Vyjadrenie predsedu krajského súdu k sťažnosti zaslal ústavný súd právnej zástupkyňi sťažovateľa na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska. Právna zástupkyňa sťažovateľa možnosť zaujať stanovisko k vyjadreniu krajského súdu v určenej lehote a ani do dňa predbežného prerokovania sťažnosti nevyužila.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu zistil, že krajský súd sa v ňom skutočne nezaoberal námietkou sťažovateľa, podľa ktorej okresný súd pri odôvodnení uznesenia o jeho vzatí do väzby vychádzal z úradného záznamu o vyťažení sťažovateľa zo 16. júla 2009, čo sťažovateľ považuje za neprípustné.

Za týchto okolností bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či toto „opomenutie“ krajského súdu zakladá dôvod na vyslovenie porušenia práv označených sťažovateľom napadnutým uznesením krajského súdu, a to aj s ohľadom na jeho konštantnú judikatúru, podľa ktorej vzhľadom na vplyv pozbavenia osobnej slobody na základné práva jednotlivca musí konanie, ktorého predmetom je preskúmanie zákonnosti väzby [konanie v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ale aj podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)], spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07).

Ústavný súd predovšetkým vzal do úvahy, že vo veci sťažovateľa išlo o prvotné rozhodnutie týkajúce sa zákonnosti jeho väzby, pri ktorom na rozdiel od nasledujúcich rozhodnutí týkajúcich sa ďalšieho trvania väzby má na rozhodnutie súdu zásadný vplyv charakter a závažnosť trestnej činnosti, z ktorej je sťažovateľ obvinený (m. m. IV. ÚS 375/08), ako aj dostatočné preukázanie skutočností, ktoré zakladajú dôvodné podozrenie, že konkrétna osoba mohla spáchať trestný čin, z ktorého je obvinená a kvôli ktorému je (bola) vzatá do väzby. Z odôvodnenia napadnutých uznesení okresného súdu a krajského súdu vyplýva, že vo veci konajúce a rozhodujúce súdy založili závery svojich rozhodnutí aj o iné dôkazy ako len o úradný záznam o vyťažení sťažovateľa, a to konkrétne o zápisnicu o výpovedi svedka V. K., zápisnicu o ohliadke miesta činu a ďalšie listinné

dôkazy, t. j. rozhodli aj na základe takých skutočností, ktoré dostatočne odôvodňujú ich rozhodnutia smerujúce k obmedzeniu osobnej slobody sťažovateľa prostredníctvom inštitútu väzby.

Za týchto okolností ústavný súd zastáva názor, že napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým krajský súd sťažnosť sťažovateľa proti označenému uzneseniu okresného súdu o jeho vzatí do väzby zamietol a zároveň neprijal písomný sľub sťažovateľa na nahradenie väzby sľubom, nemožno považovať za zjavne neodôvodnené ani za arbitrárne, a to aj napriek tomu, že krajský súd v ňom nereagoval na jednu zo sťažnostných námietok sťažovateľa.

Vo vzťahu k ďalšej námietke sťažovateľa týkajúcej sa odôvodnenia väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku založeného najmä na tom, „že obvinený je cudzím štátnym príslušníkom a je tu dôvodná obava, že by mohol ujsť na Ukrajinu a s poukazom na spôsob obživy obvineného a charakter trestnej činnosti, pre ktorú mu bolo vznesené obvinenie, že by mohol naďalej pokračovať v šoférovaní kamiónov s nelegálnym tovarom podľa toho, kto si ho najme“, ústavný súd konštatoval, že citovaná časť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu nie je síce vhodne formulovaná, ale v kontexte celého rozhodnutia naznačuje dôvodnosť obavy o tom, že by sťažovateľ mohol ujsť, a vyhnúť sa tak trestnému stíhaniu a hroziacemu trestu v prípade, ak by na neho nebola uvalená väzba. Preto ani táto námietka sťažovateľa nezakladá takú príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a základnými právami, ktorých porušenia sa sťažovateľ domáha, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol ústavný súd na jej základe vysloviť porušenie základných práv označených sťažovateľom.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi

označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

V okolnostiach veci sťažovateľa ústavný súd považoval za potrebné poukázať aj na právny názor vyplývajúci z jeho doterajšej judikatúry, podľa ktorého podstatou rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je posúdenie ústavnej akceptovateľnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu, prípadne iného orgánu verejnej moci, pričom nie je jeho úlohou posudzovať jeho právnu perfektnosť z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, a z týchto aspektov ho „vylepšovať“ (m. m. IV. ÚS 325/08).

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že aj keď odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu má viacero nedostatkov, ich intenzita nedosahuje ústavnoprávny rozmer, a preto je toto rozhodnutie ako celok z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Ústavný súd preto rozhodol o sťažnosti sťažovateľa tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2009